

Aušra

Kristaus buvimo šauklis

Žurnalo „Aušra“

2025 m. gruodis

Turinys

PAGRINDINIS STRAIPSNIS	1
PADIDINK MŪSŲ TIKĖJIMĄ	1
BIBLIJOS STUDIJOS	15
DIEVO ŽODIS.....	15
IEŠKOKITE PIRMIAUSIA	18
KRISTUS MIRĖ UŽ MUS.....	21
VADOVAUJAMI DIEVO DVASIOS.....	24
KRIKŠČIONIŠKAS GYVENIMAS IR DOKTRINA	27
ELIJO DARBAS – ATGAILA, REFORMACIJA IR ATKŪRIMAS	27

Sekite savo Biblijoje!

Padidink mūsų tikėjimą

***„Apaštalai tarė Viešpačiui: „Padidink mūsų tikėjimą.“
Luko 17:5***

Artėjant dar vienerių metų pabaigai, tinkama aptarti svarbų tikėjimo klausimą. Žodis „tikėjimas“ Biblijoje pasikartoja šimtai kartų. Galbūt nustebsite, bet visi šie žodžio vartojimo atvejai, išskyrus du, yra Naujajame Testamente, o iš visų Naujojo Testamento vartojimo atvejų 216 yra po Sekminių dienos. Evangelijose šis žodis pasikartoja tik 29 kartus, o Jono evangelijoje žodis „tikėjimas“ visai nepasikartoja. Įdomu pažymėti, kad beveik pusė Naujojo Testamento žodžio „tikėjimas“ vartojimų yra vienoje iš trijų knygų – Romiečiams, Galatams ir Hebrajams. Taigi, norint geriau suprasti šią temą, galima kreiptis į šias tris Pauliaus laiškus kaip pagrindinius informacijos ir supratimo apie tikėjimą šaltinius.

Tačiau prieš pereidami prie Naujojo Testamento, norėtume pirmiausia pažvelgti į Senojo Testamento įrašus. Nors iš pradžių atrodo, kad Senojo Testamento raštuose tikėjimas nėra pabrėžiamas, tačiau du užrašyti paminėjimai rodo, kokią svarbą

jam teikė Dievas. Pirmasis paminėjimas yra Dievo žodžiai, skirti Izraelio tautai, kuriais Jis barė juos už tikėjimo trūkumą. „Aš paslėpsiu nuo jų savo veidą“, – sakė jis, – „ir pažiūrėsiu, koks bus jų galas, nes jie yra iškrypusi karta, vaikai, kuriuose nėra tikėjimo“. (Pakartoto Įstatymo 32:20). Kita Senojo Testamento nuoroda į tikėjimą yra pranašo Habakuko raštuose. „Teisusis gyvens savo tikėjimu“ (Habakukas 2:4). Apaštalas Paulius komentuoja abu eilėraščius Naujajame Testamente. Nors tai nėra tiesioginė nuoroda į Pakartoto Įstatymo raštą, Paulius sako, kad Izraelis nepasiekė teisumo, „nes jie jo neieškojo tikėjimu“ (Romiečiams 9:32). Paulius tris kartus tiesiogiai cituoja Habakuko raštus savo raštuose – Romiečiams 1:17, Galatams 3:11 ir Hebrajams 10:38. Taigi suprantame, kad nors dauguma raštų nuorodų į tikėjimą yra Naujajame Testamente, šios svarbios temos pagrindas buvo nustatytas Dievo daug anksčiau.

Raktas į tikėjimo supratimą

Pradėdami pamoką, norėtume išvardyti keturis pagrindinius tikėjimo aspektus. Pirmą, nuo pat žmogaus sukūrimo tikėjimas buvo absoliučiai būtinas, kad žmogus galėtų turėti gerus santykius su Dievu ir paveldėti jo pažadus, tiek žemiškus, tiek dangiškus (Hebrajams 11:6). Antra, Mozės įstatymas akcentavo ne tikėjimą, o darbus – įsakymų laikymąsi

ir apeigas () (Efeziečiams 2:15). Trečia, tie, kurie buvo malonūs Dievui Senojo Testamento laikais – senovės teisieji – buvo Jam priimtini ne dėl to, kad sugebėjo laikytis Įstatymo, bet dėl savo tikėjimo (Romiečiams 4:13; Hebrajams 11:1,2). Ketvirta, Dievo tautai, gyvenančiai po Sekminių, yra neatsiejamas ryšys tarp tikėjimo ir Dvasios gimdymo krikščioniškojo kelio pradžioje, taip pat kasdienio Šventosios Dvasios veikimo ir tikėjimo pažangos iki to kelio pabaigos. (1 Korintiečiams 12:7-9; Galatams 3:14). Šis paskutinis punktas padeda mums suprasti, koks nuostabus buvo senovės šventųjų tikėjimas. Jie nebuvo gimę iš Šventosios Dvasios, bet turėjo didelį tikėjimą.

Senojo Testamento senovės didvyrių tikėjimo raktas buvo tai, kad tai buvo procesas, vystymasis, o ne tik trumpalaikis tikėjimas. Tikėjimas jiems tapo gyvenimo būdu. Jis lėmė visą jų požiūrį į pasaulį, kuriame jie gyveno, ir jų vietą jame. Pavyzdžiui, Abraomas ieškojo miesto, turinčio dievišką pagrindą, pastatyto Dievo, tikėdamas, kad Dievas turi planą ateičiai, kuris bus geresnis jam ir visam pasauliui nei jo laikais egzistavusios sunkios sąlygos. Hebrajams 11:10

Panašiai ir dabar Dievo vaikams tikėjimo ugdymas yra procesas. Tikėjimas Šventosios Dvasios gimimo metu yra reikalingas tam tikru mastu, bet tai tik pradžia, jis dar nėra išugdomas ir neišbandytas.

Tikėjimo ugdymas prasideda pašventimu ir Dvasios gimimu, bet nesibaigia iki mirties ir Dvasios gimimo. Tikrasis tikėjimas nėra tai, kad sakome, jog esame „išgelbėti“ ar „atgimę“, o tada apie tai beveik pamirštame ir kažkaip tikime, kad tai daro mus krikščionimis. Priešingai, tikėjimas ir jo vystymasis bei pažanga po Dvasios gimimo yra raktas į tikrą krikščionybę. Kaip sako Paulius: „Aš nesigėdiju Kristaus evangelijos, nes ji yra Dievo galybė išgelbėti kiekvieną, kuris tiki. ... Jame atsiskleidžia Dievo teisumas iš tikėjimo į tikėjimą, kaip parašyta: „Teisusis gyvens tikėjimu“ (Romiečiams 1:16, 17). Viena vertus 17 eilutės dalis verčiama kaip „teisumas, kuris yra iš tikėjimo nuo pradžios iki galo“. Kitaip tariant, gyvenimas tikėjimu ir pažanga „iš tikėjimo į tikėjimą“ yra nuolatinis procesas per visą krikščionišką gyvenimą, o ne tik trumpalaikis tikėjimas.

Tikėjimas vis dar būtinas

Galima užduoti klausimą: „Ar mums vis dar reikalingas tikėjimas?“ Juk dabar mes turime daugiau žinių apie Dievo išgelbėjimo planą nei bet kada anksčiau. Daugelis Biblijos pranašysčių jau išsipildė arba yra išsipildymo procese. Šiandien turime, atrodo, begalinę Biblijos pagalbą ir susijusių studijų medžiagos šaltinį. Galbūt tikėjimas šiandien nėra toks svarbus, kaip buvo anksčiau. Jėzus,

nurodydamas į mūsų dienas, uždavė susijusį klausimą: „Kai Žmogaus Sūnus ateis, ar jis ras tikėjimą žemėje?“ (Luko 18:8). Nors jis tiesiogiai neatsakė į šį klausimą, Jėzus savo žodžiais leido suprasti, kad tikėjimas iš tiesų bus reikalingas ir mūsų dienomis, ir kad jis jo nerastų gausiai. Šis faktas savaime turėtų padėti mums suprasti tikėjimo svarbą mūsų laikais, kai jo žemėje liko taip mažai. Nors mes matome Dievo didįjį išgelbėjimo planą aiškiau nei bet kada anksčiau, tai jokių būdu neturėtų sumažinti tikėjimo reikšmės. Iš tiesų, kuo daugiau matome ir žinome, tuo labiau turėtume suvokti, kiek dar nežinome ar nesuprantame iki galo, ir čia į pagalbą ateina tikėjimas. Pauliaus žodžiai turėtų vis dar galingai skambėti mūsų širdyse: „Mes gyvename tikėjimu, o ne matymu“ (2 Kor 5, 7).

Pavyzdžiui, Abraomas savo laikais matė ir žinojo tam tikrus dalykus. Jis žinojo, kad Dievas gali daryti stebuklus, pavyzdžiui, sūnaus gimimą, kai jis ir Sara jau buvo per seni, kad galėtų turėti vaikų. Abraomas taip pat žinojo, kad Dievas gali prikelti iš mirusiųjų, kaip parodė jo įsikišimas į Izaoko aukojimą (Romiečiams 4:16-21; Hebrajams 11:17-19). Abraomas matė ir vertino šiuos dalykus savo tikraisiais akimis. Be to, jis tikėjimo akimis matė ateitį, kai per palikuonį bus palaimintos visos žemės giminės (Pradžios 12:3; 22:18). Jis nežinojo, kaip ir kada tai įvyks, bet tikėjo, kad tai įvyks. Mes šiandien

taip pat matome daug dalykų, bet dar ne viską žinome. Mes matome, kad aplink mus vyksta didžiuliai neramumai, bet daugelio ateities įvykių detalių dar nežinome (Danieliaus 12:1). Mes matome ir suprantame, kad Kristaus kūno narių skaičius šioje pusėje uždangos mažėja, bet nežinome dienos nei valandos, kada paskutinis narys įžengs į šlovę. Tai ir kitas dalykas mes matome tik iš dalies, bet tikime, kad viskas bus užbaigta pagal Dievo planą. 1 Korintiečiams 13:12

Galima sakyti, kad ruošdamiesi įžengti į 2026 m., mums reikės daugiau tikėjimo nei Abraomui jo laikais, daugiau nei reikėjo ankstyvojoje bažnyčioje, daugiau nei reikėjo šventiesiems, gyvenusiems derliaus pradžioje, ir daugiau nei mums patiems reikėjo praėjusiais metais. Galime būti tikri, kad norint būti visiškai maloniam Dievui, reikia didėjančio tikėjimo ir jo vystymosi, atsižvelgiant į kiekvieną metų gyvenančių Viešpaties žmonių aplinkybes ir patirtis.

Dvi tikėjimo dalys – esmė ir įrodymas

Kai kurie krikščionio vystymosi elementai nėra konkrečiai apibrėžti Šventajame Rašte, bet tikėjimas yra. Paulius pateikia mums jo apibrėžimą: „Tikėjimas yra tai, ko tikimasi, ir tai, ko nematome, įrodymas“ (Hebrajams 11:1). Čia pastebime, kad tikėjimas nėra „tai, ko tikimasi“, nei „tai, ko nematome“. Tai yra šių

dalykų „esmė“ ir „įrodymas“. Tai, ko „tikimės“, yra Dievo plano išsipildymas ne tik jo bažnyčiai, bet ir visam pasauliui tinkamu laiku. Paulius sako, kad tikėjimas yra tai, ko tikimės, „esmė“. Žodis „esmė“ čia reiškia „pagrindas arba atrama“. Mūsų vilties atrama arba esmė yra Dievo Žodis, Biblija. Būtent šis tiesos pagrindas suteikia mums mūsų vilties esmę. Paulius kitur apie tai kalba taip: „Šią viltį mes turime kaip sielos inkaro, kuris yra tvirtas ir nekintamas ir kuris įeina į tai, kas yra už uždangos.“ Hebrajams 6:19

Antrasis tikėjimo aspektas, pagal Paulių, yra „nematomų dalykų įrodymas“. Tie dalykai, kurių nematome, bendrai tariant, yra tie, kurie yra ateityje, nesvarbu, ar tai būtų rytoj, kitą savaitę, kitais metais, ar po daugelio metų. Visais šiais atvejais mes nežinome, kokios konkrečios patirtys mūsų gyvenime įvyks. Žodis „įrodymas“ reiškia „įrodymą ar patvirtinimą“. Įrodymas to, kas laukia ateityje, susijęs su tikėjimu, yra parodytas Dievo veiksmais praeityje. Kitaip tariant, mes galime pažvelgti atgal į savo patirtis ir į žmonijos patirtis apskritai ir pamatyti, kad Dievas iki šios akimirkos veikė nepriekaištingai ir puikiai įvykdė kiekvieną savo plano detalę. Čia glūdi įrodymas, kuris mus užtikrina dėl to, kas mūsų laukia ateityje – to, ko mes nematome. Dėl Dievo praeities veiksmų įrodymų, kuriuos mes galime matyti, dabar mes tikime jo plano įgyvendinimu ateityje, kurį mes negalime visiškai matyti.

Šiuos du tikėjimo aspektus – esmę ir įrodymus – taip pat galima vertinti atsižvelgiant į Dievo veiklą. Tikėjimo esmę galime vadinti „tikėjimu“ – Dievo plano tiesa ir jo išpildymu. (Judo 1:3). Tikėjimo įrodymų aspektą galime vadinti „mūsų tikėjimu“. Tai yra gyvenimo patirtys, kurios buvo, yra dabar ir bus ateityje, susijusios su Dievo planais kiekvienam iš jo vaikų. Žvelgdami į tai, žinome, kad jis ateityje viską atliks tobulai, kaip ir praeityje.

Dvi patirties rūšys padeda mums sukurti šią dviejų dalių tikėjimo struktūrą. Pirma, turime mokymosi patirtį. Ji padeda mums sukurti tikėjimo esmę. Tokia patirtis gali apimti tokius dalykus kaip asmeninis studijavimas, dalyvavimas įvairiuose susirinkimuose ir susibūrimuose su Viešpaties tauta, asmeninė meditacija ir malda bei bendravimas su kitais krikščionimis. Tikėjimo įrodymų aspektas, galima sakyti, ugdomas taikymo patirtimis. Tai gali būti tokios patirtys kaip bendravimas su pasauliu, mūsų darbas, įvairių išbandymų ir bandymų įveikimas, mūsų reakcijos į šias patirtis, kaip reaguojame į pasaulio patirtis ir kaip elgiamės su gyvenimo neaiškumais. Mokymosi ir taikymo patirtimis mūsų tikėjimas turi augti, vystytis ir stiprėti, kai einame Jėzaus pėdomis.

Mūsų tikėjimo stiprinimas

Šios pamokos pradžioje pateiktame Šventojo Rašto tekste mokiniai paprašė Jėzaus padidinti jų tikėjimą. Jis neatsakė aiškiai, bet nurodė, ką galima pasiekti padidėjus tikėjimui. „Jei turėtumėte tikėjimą kaip garstyčios grūdelį, galėtumėte pasakyti šiai figmedžio medžiui: „Būk išrautas su šaknimis ir pasodintas jūroje“, ir jis jums paklustų“ (Lk 17, 6). (Luko 17:6). Panašus teiginys užrašytas ir Mato evangelijoje: „Jei turėtumėte tikėjimą kaip garstyčios grūdelį, galėtumėte pasakyti šiai kalnai: „Perkelkis iš čia į ten“, ir ji perkels; ir jums niekas nebus neįmanoma.“ (Mato 17:20). Abiejuose šiuose teiginiuose pastebime, kad didesnis tikėjimas yra susijęs su žmogui neįmanomais pasiekimais – tai iliustruoja tokie dalykai kaip medžio ar kalno perkėlimas vien tik jam pasakius. Norėdamas dar labiau pabrėžti šiuos, atrodytų, neįmanomus žygdarbius, jis tokį tikėjimą palygina su garstyčios grūdėliu, mažiausiu iš visų grūdėlių. (Morkaus 4:31). Iš tiesų Jėzus teigia, kad jei turime tikėjimą, kurį simbolizuoja net toks mažas dalykas kaip garstyčios grūdelis, galima padaryti tai, kas žmogui neįmanoma.

Taigi, tikėjimo stiprinimas yra susijęs su žinojimu ir pasitikėjimu, kad Dievas gali padaryti dalykus, kurie yra neįmanomi žmogaus jėgomis, nesvarbu, ar jie

yra tiesiogiai susiję su mumis, ar su jo plano įgyvendinimu apskritai. Jėzus nepatenkino savo mokinių prašymo, nes žinojo, kad toks tikėjimo stiprinimas įvyks per patirtį ir per tam tikrą laiką, o ne dėl jo stebuklo ar kokių nors neatidėliotinių veiksmų, kuriuos jis galėtų atlikti. Paprasčiau tariant, tikėjimo stiprinimas neįvyksta per naktį ar nesąmoningai. Mokiniai – ir mes taip pat – stiprinome tikėjimą, daugiau sužinoję apie Dievą, jo planą, jo tiesą, mūsų vilties „esmę“ ir vis labiau pripažindami bei vertindami jo vedimą praeityje ir dabartyje, kuris yra „įrodymas“, kad turime pasitikti ateitį ir nematytas gyvenimo patirtis.

Mažas tikėjimas ir didelis tikėjimas

Jei tikėjimas turi augti, tai reiškia, kad kartais mes jo neturime tiek, kiek turėtume. Taip buvo ir su mūsų Viešpaties mokiniiais jo žemiškojo tarnavimo metu. Keturis kartus Jėzus jiems sakė, kad jie yra „mažo tikėjimo“. (Mato 6:26-30; 8:25,26; 14:28-32; 16:5-10). Dėl vietos trūkumo negalime išsamiai aptarti šių Rašto vietų, tik apibendrinti problemas, kurios trukdė mokinių tikėjimui, o kartais ir mūsų tikėjimui.

Ankstesniuose pasakojimuose tikėjimas trūko dėl: nerimo dėl dabartinių ir ateities žemiškųjų poreikių, įskaitant tuos, kurie gali netgi neįvykti; baimės per gyvenimo audras, kurios kartais ištinga Dievo vaikus;

nesugebėjimo išlaikyti pasitikėjimo ir įsitikinimo, kai patiriama visiškai nevaldomų žemiškųjų išbandymų; ir žemiškojo mąstymo, ypač pamiršimo, kaip Viešpats vedė per praeities išbandymus.

Sprendimai šiems tikėjimo stiprinimo pavyzdžiams yra: nerimą dėl žemiškų dalykų pakeisti dvasinių dalykų ieškojimu; prisiminti, kad Viešpats kontroliuoja gyvenimo audras, kurios mus ištinka, ir jas nuramins ne vėliau, kaip jis mano esant geriausia mūsų dvasiniam tobulėjimui; išugdyti ištvermę ir pastovumą savo patirtyse, suvokiant, kad Viešpats niekada mūsų nepaliks ir neapleis; prisiminti įrodymus, kuriuos turime apie Dievo tobulą veikimą visose praeities patirtyse mūsų gyvenime. Visi šie vaistai padidins mūsų tikėjimą, kaip ir Jėzaus mokinių atveju. Mato 6:33; Psalmių 107:29; Hebrajams 13:5; Filipiečiams 1:6

Šventajame Rašte yra daug nuostabių tikėjimo pavyzdžių. Labiausiai žinomas yra pasakojimas Hebrajų laiško 11 skyriuje apie daugelį senovės tikinčiųjų. Jie ne tik turėjo tikėjimą, bet jų tikėjimas stiprėjo visą gyvenimą, net iki mirties. „Visi jie mirė tikėdami, negavę pažadų, bet juos matydami iš tolo, ir buvo įsitikinę jais, priėmė juos ir prisipažino, kad jie yra svetimi ir keliauninkai žemėje“ (Hebrajams 11:13). Mes taip pat turime mirti tikėjime, žinodami, kad tik tada, jei būsime ištikimi, gausime pažadėtą paveldėjimą. Mes taip pat esame keliauninkai ir

svetimi žemėje, o „mūsų pilietybė yra danguje“. (Filipiečiams 3:20). Mes atsisakėme žemiškų pretenzijų ir privilegijų ir siekiame „geresnės šalies... dangiškosios“. Hebrajams 11:16; 1 Petro 2:11

Naujųjų metų tikslai

Baigdami 2025 m. ir įžengdami į Naujuosius metus, privalome prisiminti, kaip svarbu stiprinti ir brandinti savo tikėjimo struktūrą. Todėl priimkime šiuos sprendimus ateinantiems metams:

1. Būkite aktyvūs Viešpaties, Tiesos ir brolių labui. Stenkitės visose šiose srityse, žinodami, kad aktyvus krikščioniškas gyvenimas yra vienas iš raktų į stipresnį tikėjimą. 1 Timotiejui 6:18; Titui 3:8

2. Medituokime Dievo Žodį ir tas daugybę pagalbos priemonių, kurios mums yra prieinamos šiuo metu. Dievo Žodžio studijavimas negali turėti jokio kito poveikio, kaip tik sustiprinti mūsų tikėjimo struktūrą. Jono 5:39; 2 Timotiejui 2:15

3. Nesusipykite ir nesijaudinkite dėl daugybės pasaulio problemų ar jų sprendimo, kurį gali atnešti tik Kristaus karalystė. Jei pasaulio sąlygos atrodo, kad atitraukia mus nuo Dievo Žodžio ar Dievo ramybės, tai galbūt atėjo laikas išjungti televizorių ar radiją, pabėgti nuo nuolatinio naujienų ir nuomonių bombardavimo elektroninėse ir socialinėse medijose

ir vengti tų dalykų, kuriuos parašė žmogaus protas ir kurie siūlo neįgyvendinamus sprendimus. Atminkite, kad Dievas viską kontroliuoja ir mums nereikia jaudintis. Filipiečiams 4:6,7; 1 Petro 5:7

4. Toliau stebėkite, prisimindami, kad yra skirtumas tarp stebėjimo ir susirūpinimo bei nerimo dėl pasaulyje vykstančių dalykų. Stebėtojas sargybos bokšte nesikiša į šio pasaulio kovas, bet stebi, kaip Dievo galia naudojama jo priešams nugalėti. Stebėkite, kaip išsipildo pranašystės. Tai taip pat sustiprins mūsų tikėjimą. 1 Korintiečiams 16:13; 1 Petro 4:7

5. Būkite laimingi ir džiaukitės. Būkite pozityvūs apie savo gyvenimą Viešpatyje, būkite pozityvūs apie savo brolius, būkite pozityvūs ir tvirti Tiesoje, būkite pozityvūs apie šlovingą Dievo plano rezultatą. Žiūrėkite į visas gyvenimo patirtis per Dievo didžiojo išgelbėjimo plano perspektyvą, ir rezultatas bus sustiprintas tikėjimas. Filipiečiams 4:4; 1 Tesalonikiečiams 5:16

Tikėjimas turi mus vesti iki paskutinio kvėpavimo. Kiekvienam iš mūsų tai gali būti šiandien, rytoj, kitą mėnesį, kitąmet ar po daugelio metų. Tačiau, nepaisant to, kiek dienų mums liko gyventi, tikėjimas visada bus būtinas. Turėdami išugdyto ir sustiprinto tikėjimo, nesvarbu, kiek ilgai ar trumpai gyvensime, nei kas nutiks mūsų gyvenimo kelyje, nes būsime

visiškai pasirengę dvasiškai nugalėti. „Tai yra pergalė, kuri nugalį pasaulį, net mūsų tikėjimas.“ 1 Jono 5:4

„Niekada neturėtum pamiršti tų praėjusių dienų, kai gavai šviesą ir išgyvenai tokią didelę ir skausmingą kovą. Iš dalies tai buvo todėl, kad visi žvelgė į tave, kai tu kentėjai žiaurius žodžius ir sunkias patirtis, iš dalies todėl, kad tu susivienijai su tais, kurie kentėjo panašiai. Tu užjautei tuos, kurie buvo įmesti į kalėjimą, ir buvai linksmas, kai tavo turtas buvo konfiskuotas, nes žinojai, kad turi daug tvirtesnį ir ilgalaikį lobį Danguje. N , dabar nemeskite savo pasitikėjimo – jis atneš jums didelį atlygį ateityje. Jei, vykdydami Dievo valią, norite gauti tai, ką Jis pažadėjo, jums reikia kantraus ištvermės. Dar šiek tiek laiko, ir tas, kuris ateis, ateis ir nebus uždelstas. Dabar teisieji gyvens tikėjimu, bet jei kas atsitrauks, mano siela juo nesidžiaugs. Tikrai mes nebūsime žmonės, kurie atsitraukia, ... bet žmonės, kurie išlaiko [didina] savo tikėjimą, kol jų sielų išgelbėjimas bus užbaigtas! Hebrajams 10:32-39

Biblijos studijos

Gruodžio 7 d. pamoka

Dievo Žodis

***Pagrindinės eilutės: „Visa Rašto įkvėpta Dievo ir naudinga mokyti, barėti, taisyti, auklėti teisumui, kad Dievo žmogus būtų tobulas, visiškai parengtas visokiems geriems darbams.“
2 Timotiejui 3:16,17***

***Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:
2 Timotiejui 3:14-17; Psalmis 119:105***

Apaštalas Paulius parašė savo paskutinį laišką Timotiejui, būdamas surakintas grandinėmis kaip kalinyš Romoje (2 Timotiejui 1:16; 2:9). Apaštalo raštuose ankstyvajai bažnyčiai jis vadina Timotiejų „mano bendradarbiu“ ir „mylimu ir ištikimu vaiku Viešpatyje“ (Romiečiams 16:21; 1 Korintiečiams 4:17). Savo laiške apaštalas Paulius pirmiausia įspėja Timotiejų „niekada nesigėdyti liudijimo apie mūsų Viešpatį ar manęs, jo kalinio“ (Romiečiams 16:21; 1 Korintiečiams 4:17). (Romiečiams 16:21; 1 Korintiečiams 4:17). Savo laiške apaštalas Paulius pirmiausia įspėja Timotiejų „niekada nesigėdyti liudijimo apie mūsų Viešpatį ar apie mane, jo kalinį“,

bet „atvirkščiai, Dievo jėga prisijunk prie manęs kentėjimuose dėl Evangelijos“. 2 Timotiejui 1:8

Vėliau laiške apaštalas rašo: „Būk stiprus Mesijo Jėzaus malone. Tai, ką išgirdai iš manęs per daugelį liudytojų, patikėk ištikimiams žmonėms, kurie galės mokyti kitus.“ (2 Timotiejui 2:1,2). Tada apaštalas Paulius įspėja Timotiejų, kad „paskutinėmis dienomis [šio amžiaus] ateis sunkūs laikai“, ir nurodo nedorus požiūrius ir elgesį, kurie bus būdingi netgi kai kuriems išoriškai dievotiems žmonėms. (2 Timotiejui 3:1-7). Norėdamas neutralizuoti tokias sąlygas, apaštalas ragina Timotiejų, taip pat visus Kristaus pasekėjus, prisiminti jo „mokymą, elgesį, tikslą, tikėjimą, ilgai kentėjimą, meilę, kantrybę, persekiojimus, kančias“ ir teigia, kad „visi, kurie nori gyventi dievobažniai Kristuje Jėzuje, bus persekiojami“. 10-12 eilutės

Vėl cituojame pagrindinius eilėraščius, įterpdami tam tikrų žodžių graikų kalbos apibrėžimus: „Kiekvienas Dievo įkvėptas Raštas yra naudingas [pagalbinis, naudingas] mokymui, barimui [tikinti, įtikinti], pataisymui [ištaisymui, reformavimui], teisumo mokymui, kad Dievo žmogus būtų tobulas, visiškai pasirengęs kiekvienam geram darbui“. Čia apaštalas pabrėžia „kiekvieno Dievo įkvėpto rašto“ svarbą ir tai, kad turėtume nuoširdžiai ir pagarbiai skaityti, studijuoti ir giliai apmąstyti visą Šventąjį Tiesos Žodį.

Biblijoje užrašytos pranašystės parodo Dievo išmintį, supažindina mus su Jo planais ir tikslais ir leidžia mums žiūrėti į dabartį ir ateitį iš dieviškojo požiūrio taško. Kuo geriau suprasime Dievo visagalius planus, tuo geriau galėsime Jam tarnauti teisingu būdu ir teisinga dvasia – ne kaip „tarnai“, bet kaip „paveldėtojai“ ir „sūnūs“. Romiečiams 8:1-17; Galatams 4:1-7

Įkvėptos Rašto vietos mums atskleidžia, kokios bus sąlygos Dievo ateinančioje karalystėje, padėdamos mums atsispirti dabartiniams „šio blogio pasaulio“ (Galatams 1:4) nedieviškiems poveikiams. Atidus „visų Dievo įkvėptų Raštų“ studijavimas labai sustiprina mūsų tikėjimą Kūrėju ir visais jo „didingais ir brangiais pažadais“ (2 Petro 1:4).

Įkvėptas Tiesos Žodis buvo duotas, „kad Dievo tarnas būtų visiškai pasirengęs kiekvienam geram darbui“ (2 Timotiejui 3:17). „Viskas, kas buvo parašyta anksčiau, buvo parašyta mūsų mokymui, kad per kantrybę ir Raštų paguodą turėtume viltį“ (Romiečiams 15:4).

leškokite pirmiausia

Pagrindinė eilutė: „Todėl nesirūpinkite rytojumi, nes rytojus pats pasirūpins savimi. Kiekvienai dienai pakanka savų rūpesčių.“

Mato 6:34

Pasirinktos Šventojo Rašto ištraukos:

Mato 6:24-34

Kalno pamokslo metu Jėzus mokė savo pasekėjus nesirūpinti ir „nesijaudinti“ dėl rytojaus. Nerimas ir rūpesčiai yra rimti krikščionio priešai. Jei leidžiame jiems įsiskverbti į mūsų mintis, tai gali pakenkti tiek mūsų fizinei, tiek dvasinei sveikatai. Kaip galime kovoti su nerimu?

Apaštalas Petras pamokslauja: „Visą savo nerimą atiduokite Jam [Dievui], nes Jis pats rūpinasi jumis.“ (1 Petro 5:7) Apaštalas Paulius rašo: „Nesirūpinkite niekuo, bet visose situacijose malda ... su padėka pateikite savo prašymus Dievui. Ir Dievo ramybė, kuri pranoksta visą supratimą, saugos jūsų širdis ir mintis.“ Filipiečiams 4:6,7

Yra didelis skirtumas tarp neatsargumo ir nerimo. Jei Jėzus būtų buvęs neatsargus dėl rytojaus, jis nebūtų

liepęs savo mokiniams surinkti likučius po to, kai pamaitino didžiulę minią. Vietoj to, Mokytojas tuo atveju pademonstravo išmintį planuoti kitą valgį. (Jono 6:1-13). Mūsų Viešpats neskaitino „nerimauti“. Mokiniai buvo pamokyti naudoti tai, kas buvo duota į jų rankas, ir nieko neiššvaistyti.

Mūsų pagrindinė eilutė nereiškia neatsargumo mūsų kasdieniame gyvenime, susijusiame su aprūpinimu savimi ir tais, kurie priklauso nuo mūsų. Ką tada reiškia šie Jėzaus žodžiai? Anksčiau Mokytojas perspėjo: „Nesikraukite sau turtų žemėje, ... bet kraukite sau turtus danguje, ... nes ten, kur yra jūsų turtas, ten bus ir jūsų širdis.“ (Mato 6:19-21). „Lobis“, kurį turėtume vertinti labiau už viską gyvenime ir kuriam turėtume nuolat skirti savo širdį, yra dangiškieji lobiai, „didingi ir brangūs Dievo pažadais“. 2 Petro 1:4

Tinkama ir būtina skirti laiko ir energijos, kad patenkintume savo ir nuo mūsų priklausomų žmonių poreikius, pavyzdžiui, maistą, drabužius ir gyvenamąją vietą. Nustatę tokius pagrindinius žmogaus poreikius, Jėzus sako: „Jūsų dangiškasis Tėvas žino, kad jums reikia visų šių dalykų.“ (Mato 6:25-32). Tada jis pamoko: „Pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir jo teisumo“ (33 eilutė). Žodis „ieškokite“ kilęs iš graikų kalbos žodžio, reiškiančio „troškimas“. Žodis „pirmiausia“ reiškia „pirmasis laiko, vietos ir svarbos atžvilgiu“.

Jėzaus pamoka yra ta, kad krikščionio troškimas ir pirmasis prioritetas turėtų būti „Dievo karalystė“ ir galimybė tapti bendrais paveldėtojais su Kristumi toje karalystėje. Apaštalas Paulius tai apibūdina kaip „dalijimąsi su kitais dangiškuoju kvietimu“. (Hebrajams 3:1). Šis šlovingas kvietimas yra tapti „Dievo paveldėtojais ir bendrapaveldėtojais su Kristumi, jeigu mes su juo kenčiame, kad ir mes būtume pašlovinti kartu su juo“. Romiečiams 8:17

Todėl nesirūpinkime dėl rytojaus poreikių. Atlikę savo dalį, turėtume viską atiduoti į Dievo rankas, žinodami, kad „tiems, kurie myli Dievą, viskas išeina į gera tiems, kurie yra pašaukti pagal jo tikslą“. 28 eilutė

Kristus mirė už mus

Pagrindinė eilutė: „Jei, būdami priešai, mes susitaikėme su Dievu per jo Sūnaus mirtį, tai dar labiau, susitaikę, būsime išgelbėti jo gyvenimu.“

Romiečiams 5:10

Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:

Romiečiams 5:6-11

Išrinktame Šventojo Rašto fragmente apaštalas Paulius aiškina, kad Dievas parodė mums savo didžią meilę, „nes, kai mes dar buvome nusidėjėliai, Kristus mirė už mus“ (Romiečiams 5:8). (Romiečiams 5:8). Dievas „atidavė savo viengimį Sūnų“ Jėzų, kuris savanoriškai paaukojo savo tobulą žmogiškąjį gyvenimą kaip išpirką, arba atpirkimo kainą, už visą žmoniją. Jono 3:16,17; Jono 10:17,18; 1 Timotiejui 2:5,6

Aiški išpirkos samprata, pagrįsta šiais ir kitais Šventojo Rašto tekstais, leidžia mums suprasti daugelį Dievo planų ir tikslų aspektų. Ji taip pat nuolat primena, kad nėra jokių darbų, kuriuos galėtume ar galėtume atlikti patys, kad įgytume amžinąjį gyvenimą. Apaštalas Paulius teigia: „Juk malone esate išgelbėti per tikėjimą, ir tai ne iš jūsų

pačių, , tai yra Dievo dovana, ne dėl darbų, kad niekas negalėtų pasigirti.“ Efeziečiams 2:8,9

Apaštalas taip pat nurodo žmonijos bejėgišką padėtį ir tai, kad mes buvome „be jėgų“ išgelbėti save nuo nuodėmės ir mirties (Romiečiams 5:6). Jis pažymi, kad „per vieną žmogų [Adomą] nuodėmė įėjo į pasaulį, o per nuodėmę – mirtis, ir taip mirtis perėjo visiems žmonėms“ (12 eilutė). Paulius toliau teigia, kad „nuodėmės atlygis yra mirtis“, bet ne amžinos kančios. Romiečiams 6:23

Nors visa žmonija buvo šioje beviltiškoje padėtyje, „Kristus mirė už nedorėlius“ (Romiečiams 5:6). Tada apaštalas pabrėžia, kad „jei dėl vieno [tobulos žmogaus, Adomo] nusizengimo daugelis mirė, tai dar labiau Dievo malonė ir vieno žmogaus [tobulos žmogaus], Jėzaus Kristaus, malonės dovana gausiai išsiliejo daugeliui“ (15 eilutė). Ši nepelnyta „Dievo dovana yra amžinasis gyvenimas per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“ (Romiečiams 6:23).

Paulius moko mus, kad susitaikinimas su Dievu įmanomas tik per tikėjimą Jėzaus aukos krauju, „išpirkos už visus“. Jis rašo: „Kai buvome priešai, susitaikėme su Dievu per jo Sūnaus mirtį, ... per kurį dabar gavome susitaikinimą“ (Romiečiams 5:10, 11).

Turėdami šį statusą, dabar galime gauti papildomą palaiminimą – suprasti ir įvertinti, kad šiuo metu yra

„dangiškasis pašaukimas“, „aukštas Dievo pašaukimas“ (Hebrajams 3:1; Filipiečiams 3:14). Tai prieinama tiems, kurie tikėjimu priima Jėzų kaip savo išpirka ir pagrindą susitaikymui su Dievu, ir kurie papildomai pašvęsta visą save Dievo valios vykdymui. Tie, kurie yra „ištikimi iki mirties“, gaus „gyvenimo vainiką“, tai yra nemirtingumą kaip dvasinės būtybės. Jie bus „naujojo Jeruzalės“ dalis ir sudarys „nuotaką“ Dievo mylimam Sūnui. (Apreiškimo 2:10; 21:2,9). Kartu su Kristumi, savo Galva, jie tarnaus kaip „kunigai“, kad susitaikytų žmoniją su Dievu karalystėje. Apreiškimo 20:4,6

Būkime „dar uolesni“, kad galėtume „patvirtinti savo pašaukimą ir išrinkimą“ (2 Petro 1:10). Apaštalas Paulius pamokslauja Viešpaties pasekėjams: „Jei esame vaikai, tai ir paveldėtojai, Dievo paveldėtojai ir Kristaus bendrapaveldėtojai, jei tik su juo kenčiame, kad ir su juo būtume pašlovinti. Manau, kad dabartiniai kentėjimai nėra lygūs su šlove, kuri bus apreikšta mumyse“ (Rom 8:17–18).

Vadovaujami Dievo Dvasios

***Pagrindinė eilutė: „Nes visi, kuriuos veda Dievo Dvasia, yra Dievo sūnūs.“
Romiečiams 8:14***

***Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Romiečiams 8:12-17***

Pagrindinėje eilutėje apaštalas Paulius pirmą kartą savo raštuose vartoja išraišką „Dievo sūnūs“. Jis prie jos prideda giluminį reikalavimą: norėdami būti laikomi Dievo sūnumis, turime būti „Dievo Dvasios vedami“.

Ką reiškia būti vedamiems Dievo Dvasios? Ar tai yra mūsų asmeninis ar emocinis jausmas? Mūsų kintantys jausmai nėra patikimas Dievo Šventosios Dvasios buvimo rodiklis. Be to, jie nėra patikimi, kad mus vestų, nes jausmai daugiausia yra mūsų natūralių polinkių rezultatas ir gali lengvai keistis priklausomai nuo išorinių sąlygų.

Jausmų niekada neturėtume painioti su tikėjimu. Tačiau tarp tikėjimo ir švento jausmo yra ryšys, panašus į ryšį tarp augalo šaknies ir jo žiedo. Tikėjimas yra nuolatinis, kaip ir augalo šaknis, kuri

nuolat yra žemėje. Jausmai turi, taip sakant, „sezoną“, kaip ir augalo žiedai. Kaip augalo šaknis ne visais sezonais duoda žiedus, taip ir tikėjimas ne visada duoda laimingų jausmų ekstazę.

Mūsų jausmai ir emocijos gali susilpnėti, kai patiriame fizinį skausmą, sunkumus dėl skurdo ar artimo žmogaus mirtį. Tačiau mūsų tikėjimas Dievu ir jo pažadais gali išlikti tvirtas. Todėl neturėtume vertinti Dievo meilės ir galios mums vien pagal savo jausmus. Jei mūsų tikėjimas grindžiamas Šventojo Rašto pažadu, kad Dievas yra nekintamas, tada mūsų krikščioniškas gyvenimas ir meilė tekės tolygiai kaip gili upė. (Malachijo 3:6; Jokūbo 1:17). Ji nebus lengvai paveikta šalto vėjo gūsio ar sustabdyta nusiminimo.

Mozė, stovėdamas prie Raudonosios jūros kranto, nesivadovavo savo jausmais ar emocijomis. Taip pat ir Abraomas, aukodamas Izaoką, ir izraelitų kariuomenė, septynias dienas apsupusi Jerichą. Apaštalas Paulius nesivadovavo savo jausmais ir nesileido įtikinamas brolių iš Cezarėjos, kai nusprendė, kad Viešpaties valia yra jam vykti į Jeruzalę, kur jį tikrai laukė kalėjimas. Apaštalų darbai 21:8-14

Dievas mūsų neveda, garsiai mums kalbėdamas. Tačiau Jis mus veda ir moko per savo užrašytą Žodį (), savo „šviesą“ ir „tiesą“. (Psalmės 25:4,5; 43:3;

119:105). Apaštalas Paulius apibūdina kai kuriuos požymius, kad mus veda Dievo Dvasia. Ar mes kasdien stengiamės „gyventi [graikų kalba: gyventi, elgtis] ne pagal kūną, bet pagal Dvasią“? (Romiečiams 8:4). Ar mūsų protas nuolat domisi „Dvasios dalykais“? (5 eilutė). Ar mes, padedami Dievo Šventosios Dvasios, dedame visas pastangas, kad „nugalėtume savo kūno darbus“, įskaitant visas mūsų nuodėmingas polinkius? (13 eilutė; Kolosiečiams 3:8,9). Jei taip, tai yra požymiai, kad mus veda Dievo Dvasia.

Kitur apaštalas nurodo papildomus įrodymus, kad mus veda Dievo Dvasia. Jei mūsų tikslas yra ugdyti daugiau Dvasios vaisių, „meilę, džiaugsmą, ramybę, kantrybę, malonumą, gerumą, ištikimybę, romumą, susivaldymą“, tuomet mus veda Dievo Dvasia (Galatams 5:22, 23). Jei esame pasiryžę bet kokia kaina ar kančia sekti savo Mokytojo pėdomis, tai yra dar vienas ženklas, kad mus veda mūsų viską mylinčio Kūrėjo Dvasia. Romiečiams 8:17,18

Elijo darbas – atgaila, reformacija ir atkūrimas

***„Štai, aš jums siųsiu pranašą Eliją prieš ateinant
didingą ir baisų Viešpaties dieną. Jis sugrąžins
tėvų širdis vaikams, o vaikų širdis tėvams, kad
aš neatėčiau ir neprakeikčiau žemės.“
Malachijo 4:5,6***

Išraiška „didžioji ir baisi Viešpaties diena“ Biblijoje vartojama apibūdinti laiką, kai Dievas nebelaus žmonijai toliau gyventi savanaudiškai ir nuodėmingai, nesikišdamas į jos gyvenimą. Pranašai taip pat kalba apie šį laikotarpį kaip apie „Viešpaties keršto dieną“ ir „debesų ir tiršto tamsos dieną“. (Izaijas 34:8; Joelis 2:2). Jėzus, cituodamas Danieliaus 12:1, apibūdina tai kaip „didžiojo suspaudimo“ laiką. Mato 24:21,22

Šios „didžiosios ir baisios Viešpaties dienos“ prototipas ištiko Izraelio tautą, kai ją ištiko pražūtingos bėdos po to, kai ji nacionaliniu mastu atmetė Jėzų, savo Mesiją. Kelis šimtus metų po to, kai Malachijas, paskutinis Senojo Testamento pranašas, perdavė savo žinią žydų tautai, nebuvo jokių ypatingų požymių, kad Dievas ypač kreiptų

dėmesį į tautos nuklydimus, kol nepasirodė Jonas Krikštytojas, o po jo – Jėzus.

Per šių dviejų Dievo tarnų tarnystę Izraelis buvo pakviestas atgailauti ir pasikeisti, bet šis kvietimas buvo išgirstas tik keleto žmonių (Jono 1:6-12). Jonas Krikštytojas pranašavo, kad dėl to, jog tauta neatsiliepė į šį kvietimą atgailauti ir priimti savo Mesiją, ją ištiks baisi nelaimė.

Kreipdamasis ypač į raštininkus, fariziejus ir sadukiejus, Jonas sakė: „Jūs, angelijų palikuonys! Kas jus įspėjo bėgti nuo artėjančio pykčio? Duokite atgailos vaisių. Ir nemanykite, kad galite sau sakyti: „Mes turime Abraomą savo tėvu“. Aš jums sakau, kad iš šių akmenų Dievas gali pakelti Abraomui vaikus. Kirvis jau prie medžio šaknų, ir kiekvienas medis, kuris neduoda gerų vaisių, bus nukirstas ir įmestas į ugnį. Aš krikštiju jus vandeniui atgailai. Bet po manęs ateis tas, kuris yra galingesnis už mane, kurio sandalų aš nesu vertas nešti. Jis krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi.“ Mato 3:7-11

Taip pranašiskai aprašoma „didžioji ir baisi Viešpaties diena“, kurią Izraelis patyrė 70-73 m. po Kr. Ji ištiko tautą kaip Dievo nepasitenkinimo dėl žmonių nuodėmių ir stabmeldystės, dėl kurių jie neatgailavo, netgi kai jiems buvo suteikta paskutinė ir galutinė galimybė, išraiška. Tokiu būdu pasireiškęs Dievo kerštas baigėsi tautos sunaikinimu ir žydų

tautos išsibarstymu po visą pasaulį, kuris truko beveik du tūkstančius metų.

Tačiau Izraelio nelaimės diena yra niekis, palyginti su didesniu suspaudimu, kuris buvo pranašautas Evangelijos amžiaus pabaigai – „tokiu suspaudimu, kokio nebuvo nuo tautos susikūrimo“ ir kuris ištiks visą pasaulį (Danieliaus 12:1). Apskritai, šis didesnis Dievo keršto pasireiškimas yra dėl nesuvaldyto tautų, politinių ir religinių lyderių bei visuomenės savanaudiškumo. Jie nesilaikė Biblijoje išdėstytų teismo principų, taip pat nesilaikė Jėzaus, kuris skelbė ir gyveno pagal meilės įstatymą, mokymų ir pavyzdžio. Mato 22:37-40; Jono 13:34,35

Atvirkščiai, daugelis žmonių ir jų lyderiai skatino karus, revoliucijas ir visų rūšių ginkluotus konfliktus bei juose dalyvavo. Dauguma garbino savo daugybę stabų, o ne Dievą. Iš tiesų, daugelį amžių atrodė, kad Dievas nekreipia dėmesio. Tačiau pagaliau atėjo laikas Jam veikti, įsikišti į žmonių reikalus, ir rezultatas yra „sunkus laikas“, „didysis ir baisus Viešpaties diena“.

Mūsų tekstas skelbia, kad prieš „Viešpaties dieną“ bus pasiųstas pranašas Elisas, kuris bandys atlikti reformą. Kiekvienas pamaldus izraelitas laukė pažadėtojo Mesijo atėjimo ir dieviškosios vyriausybės, kurią, kaip pranašavo pranašai, jis įsteigs žemėje. Tačiau čia, atrodo, buvo dar viena

svarbi asmenybė, „pranašas“, kuris taip pat turėjo ateiti ir atlikti didelį reformavimo darbą prieš „didžiąją ir baisią Viešpaties dieną“.

Izraelitai suprato, kad buvo dar viena asmenybė, apie kurią buvo pažadėta Mozės raštuose. Deuteronomijos 18:15-18, dieviškojo įkvėpimo vedamas, Mozė kalba apie „Pranašą, ... panašų į mane“, kuris duos žmonėms tai, ko jie troško Horebe, tai yra, kad Dievas nustotų jiems „kalbėti“, kad jie galėtų gyventi. Izraelitai šį didįjį žmogų vadindavo „tuo pranašu“.

Taigi, kai Jonas Krikštytojas pradėjo savo tarnystę, žydai pasiuntė kunigus ir levitus jo paklausti, kas jis yra. Jonas as paneigė, kad jis yra „Kristus“, Mesijas. Tada šie pasiuntiniai paklausė: „Ar tu esi Elijas?“ – turėdami omenyje Malachijo pranašystę. Jono tiesus atsakymas į šį klausimą buvo: „Aš ne“. Tada pasiuntiniai paklausė: „Ar tu esi tas pranašas?“ Jis atsakė: „Ne.“ Jono 1:19-21

Tačiau, kiek tai susiję su Jono Krikštytojo buvimu pranašautuoju Eliju, jo neigiamas atsakymas kunigams ir levitams visiškai neišsprendė klausimo. Angelas, kuris pranašavo Jono gimimą, sakė: „Jis daugelį Izraelio vaikų sugrąžins prie Viešpaties, savo Dievo. Jis eis pirma jo [Jėzaus, Dievo Sūnaus] Elijo [graikiškai – Elijas] dvasia ir galia, kad atvertų tėvų

širdis vaikams ir nepaklusniųjų širdis teisiesiems, kad parengtų tautą Viešpačiui.“ Luko 1:16,17

Ši pranašystė aiškiai nenurodo, kad Jonas Krikštytojas yra pranašautas Elijas. Ji tiesiog teigia, kad jis vykdys savo tarnystę Elijo „dvasia ir galia“. Pranašas Elijas buvo bebaimis ir drąsus vykdydamas savo reformų darbą Izraelyje, ir būtent ta pačia dvasia ir galia Jonas ragino tautą atgailauti. Daugeliu atžvilgių Jono darbas buvo panašus į Elijo, o jo drąsus elgesys buvo identiškas.

Kalbėdamas apie Joną Krikštytoją, Jėzus sakė miniai: „Jei norite priimti tai, ką sakau, jis yra Elijas, apie kurį pranašai sakė, kad jis ateis...“ (Mato 11:14). Čia vėl turime sąlyginį Jono identifikavimą – „Jei norite priimti tai, ką sakau“. Jėzus turėjo omenyje, kad tiems, kuriuos pasiekė ir pakeitė Jono tarnystė, jis buvo pažadėtasis Elijas. Tai rodo, kad Malachijo pranašystėje aprašytas reformos darbas yra raktas į jos supratimą, o ne konkretus asmuo ar asmenys, kurie galėtų atlikti ar imtis atlikti tą darbą.

Mes sąmoningai naudojame frazę „įsipareigoti atlikti“, nes pati pranašystė numato pradinio nesėkmės galimybę ir paaiškina, kokios būtų nesėkmės pasekmės – „kad aš neatėčiau ir neprakeikčiau žemės“. (Malachijo 4:6). Kitaip tariant, jei reformos darbas, apibūdinamas kaip vaikų širdžių atgręžimas į tėvus ir tėvų širdžių atgręžimas į vaikus,

žlugtų, tada žemę ištiktų didžiulė prakeikimo bausmė, tariamai kaip bausmė tiems, kurie nepaisė reformatoriaus žinios.

Tai iliustruoja Jono Krikštytojo ir jo tarnystės Izraelyje atvejis. Daugelis paklausė jo raginimo atgailauti ir dėl to buvo palaiminti. Tačiau didžioji tautos dalis to nepadarė. Nepaklausę Jono žinios, jie nebuvo pasirengę priimti Jėzų kaip savo Mesiją () ir buvo pasiryžę jį nukryžiuoti. Dievo plano įgyvendinimo metu tai atvedė tautą į nelaimę. Per vos keturiasdešimt metų, įskaitant kai kuriuos iš tų, kurie atmetė Joną ir reikalavo nukryžiuoti Jėzų, išsipildė pranašauta bausmė. Tai buvo jų šventyklos ir Jeruzalės miesto sunaikinimas, o vėliau žydų išsibastymas po visą žemę. Luko 19:41-44; 23:20-23; Mato 23:27,38; 24:1,2

Tęsiamas raginimas atgailauti

Kadangi, kaip paaiškino Jėzus, Jonas Krikštytojas buvo pranašautas Elijas tiems, kurie galėjo tai priimti, o ne tiems, kurie nereagavo į jo žinią, akivaizdu, kad negalime tinkamai ieškoti Malachijo pranašystės išsipildymo viename asmenyje ir per jį. Priešingai, vardas „Elijas“ pranašystėje naudojamas tik kaip simbolis, reiškiantis darbą, panašų į tą, kurį atliko pirmasis Elijas. Tai buvo reformos darbas, raginantis

atgailauti, kuriuo Izraelio tauta buvo kviečiama grįžti prie savo Dievo ir pripažinti jo suverenumą tautoje.

Taigi, pranašautas Elijo darbas būtų raginimas tautai atgailauti, reformuoti ir pripažinti, kad „dangaus karalystė“ yra arti. (Mato 3:1,2). Jonas Krikštytojas pradėjo tokį darbą, bet jis jokių būdu nesibaigė su juo. Mato 4:17 rašoma: „Nuo to laiko [po Jono tarnystės] Jėzus pradėjo pamokslauti ir sakyti: „Atgailaukite, nes dangaus karalystė yra arti.“ Tai buvo ta pati žinia, kurią anksčiau skelbė Jonas.

Morkaus 6:12 skaitome, kad kai Jėzaus mokiniai išėjo į tarnystę, jie „skelbė, kad žmonės turi atgailauti“. Po to, kai Šventoji Dvasia nusileido ant bažnyčios per Sekmines, raginimas atgailauti vis dar buvo skelbiamas. Savo pamoksle Sekminių dieną Petras sakė savo klausytojams: „Atgailaukite ir būkite pakrikštyti“ (Apostolų darbų 2:38). Vėlesniame pamoksle jis sakė: „Atgailaukite ir atsiverstykite“ (Apostolų darbų 3:19). Savo pamoksle Marso kalne Paulius sakė, kad dabar Viešpats „įsako visiems žmonėms atgailauti“ (Apostolų darbų 2:38). Vėlesniame pamoksle jis sakė: „Atgailaukite ir atsiverstykite“ (Apostol (Apd 2, 38). Vėlesnėje kalboje jis sakė: „Atgailaukite... ir atsiverstykite“ (Apd 3, 19). Savo pamoksle Areopage Paulius sakė, kad dabar Viešpats „įsako visiems žmonėms visur atgailauti“ Paaiškindamas savo tarnystę karaliui Agripai, Paulius sakė, kad jis „pirmiausia skelbė

Damaske, tada Jeruzalėje ir visoje Judėjoje, taip pat pagonims, kad visi turi atgailauti už savo nuodėmes, atsiversti į Dievą ir savo gerais darbais įrodyti, kad pasikeitė“ (Apaštalų darbų 26:20).

Iš šių Rašto vietų matyti, kad raginimas atgailauti tęsėsi nuo Jono Krikštytojo, Jėzaus, dvylikos apaštalų, taip pat jo pasekėjų per visus amžius nuo Sekminių, kurie visi dalyvavo jame. Tai buvo išpranašautas Elijo darbas. Po savo prisikėlimo Jėzus įpareigojo savo „ “ mokinius eiti pas visas tautas ir skelbti Evangeliją. (Mato 28:19; Luko 24:46-48). Tai aiškiai reiškia, kad atgailos ir atsinaujinimo žinia turėjo būti tęsiama per Viešpaties ištikimų pasekėjų, „mažosios kaimenės“, tarnystę (Luko 12:32). Taigi pranašystė, kad Elisas ateis prieš „didį ir baisų Viešpaties dieną“, ir toliau išsipildo. Tai ypač akivaizdu šiais laikais, nes Kristaus pasekėjai plačiai liudija, kad „dangaus karalystė“ yra arti ir kad netrukus jos palaiminimai pradės tekėti „visoms žemės tautoms“. Pradžios 12:3; 22:18; Apaštalų darbų 3:25,26; Galatams 3:8

Pasaulis dar neatsivertęs

Nepaisant to, per visą amžių ir dabar pasaulis apskritai neatsižvelgė į Elijo atgailos ir reformų žinią, kaip Izraelis neatsižvelgė į Joną Krikštytoją. Vietoj to, pasaulis toliau gyveno savo nuodėmingu,

savanaudišku gyvenimu, nepaisydamas „prakeikimo“, kurį neišvengiamai atneš visoms tautoms nevaržomas žmogiškasis savanaudiškumas. Taigi, kaip prakeikimas ištiko Izraelį dėl to, kad jis neatgailavo Jėzaus pirmojo atėjimo metu, taip ir dabartinis neatgailaujantis pasaulis Kristaus antrojo atėjimo metu yra kančios ir vargo apimtas.

Pasaulis dar nėra atsivertęs į Evangeliją. Tamsybė vis dar apgaubia žemę, o „didžiulė tamsybė – tautas“ (Izaijo 60:2). Tačiau tai nereiškia, kad pasaulis niekada neatsivers ir kad pranašautas Elijo darbas niekada nebus sėkmingas. Dievo išmintis iš anksto nusprendė, kad žmonijai bus būtina išgyventi didžiojo vargo „prakeikimą“, kad suprastų, jog tik teisus ateinančios Mesijo karalystės valdymas gali sėkmingai įgyvendinti dievišką valią „žemėje, kaip ir danguje“ (Mato 6:10). (Mato 6:10). Dabar, kai matome, kaip šis principas išsipildo, ir stebime, kaip pasaulį ištinka pranašautas „prakeikimas“, mes su pasitikėjimu laukiame Mesijo šlovingos karalystės įkūrimo. Jo karalystė apšvies pasaulį ir privers žmones sakyti: „Tai yra mūsų Dievas, kurio mes laukėme, ... mes džiaugsimės ir linksminsimės jo išgelbėjimu.“ Izaijas 25:9

Karalystės vizija

Petrą, Jokūbą ir Joną apšvietusiame Transfigūracijos regėjime randame dar vieną pranašysčių simbolizmo paaiškinimą ir patvirtinimą (Mato 17:1-13). Ankstesnio skyriaus paskutinėje eilutėje Jėzus sakė: „Čia stovi kai kurie, kurie nemirs, kol pamatys Žmogaus Sūnų, ateinantį savo karalystėje“ (Mato 16:28). (Mato 16:28). Tada kitoje eilutėje, pirmojoje Mato 17 skyriuje, skaitome: „Po šešių dienų Jėzus paėmė Petrą ir du brolius, Jokūbą ir Joną, ir nuvedė juos į aukštą kalną, kad būtų vieni.“ Tai buvo Transfigūracijos kalnas.

Kai Jėzus pasakė, kad kai kurie iš jų nepatirs mirties, kol pamatys Jį Jo karalystėje, jis akivaizdžiai turėjo omenyje, kad jiems bus suteikta karalystės vizija, kurią trys iš jų gavo vos po šešių dienų. Taip suprato Petras, nes savo antrojo laiško pirmoje dalyje jis kalba apie gausų įėjimą į „mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus karalystę“ (11 eilutė). Tada, kalbėdamas apie šią šlovingą viltį, jis po kelių eilučių priduria: „Mes nesekėme gudriai sugalvotų pasakų, kai jums skelbėme mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus galią ir atėjimą [graikų kalba: buvimą], bet buvome jo didybės liudininkai. Jis gavo iš Dievo Tėvo garbę ir šlovę, kai iš didingos šlovės jam pasigirdo toks balsas: „Tai yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosiu. Ir šį balsą, kuris pasigirdo iš dangaus,

mes girdėjome, kai buvome su juo šventojoje kalnoje.“ 2 Petro 1:16-18

Aišku, kad Petras, Jokūbas ir Jonas gavo Kristaus karalystės viziją, ir svarbu, kad šioje vizijoje jie matė Mozę ir Eliją su Jėzumi. (Mato 17:3). Tai buvo Viešpaties būdas pasakyti, kad pranašystės apie Eliją ir „tą pranašą“, kuris turėjo būti „panašus į Mozę“, išsipildys tikrai ir visiškai Mesijo karalystėje. Kitos Rašto vietos atskleidžia, kad tai yra Dievo planas.

Kai Petras, įkvėptas šio karalystės regėjimo, sakė savo žinomą pamokslą apie „visų dalykų atstatymo [graikų kalba: atkūrimo] laikus“, pridėdamas, kad apie tai kalbėjo „visų Dievo šventųjų pranašų lūpos nuo pasaulio pradžios“, jis kaip vieną iš įrodymų citavo Viešpaties pažadą pakelti didį pranašą, panašų į Mozę. (Apaštalų darbai 3:20-22). Taigi Petras suprato, kad pranašystė, užrašyta Pakartoto Įstatymo 18:15-18, išsipildys „visų dalykų atstatymo laikais“.

Ant Transfigūracijos kalno Jėzus pasakė, kad Elijas „tikrai ateis ir atstatys viską“ (Mato 17:11). Šiuo teiginiu Jėzus nurodo galutinį Elijo darbo įvykdymą jo karalystės valdymo metu ir jo teikiamas palaimas visoms žemės šeimoms.

Per Joną Krikštytoją šis darbas buvo pradėtas, bet jis buvo atmestas daugumos. Tada Jėzus buvo atmestas ir nužudytas. Šis darbas tęsiasi per visą dabartinį amžių nuo Sekminių, bet tie, kurie skelbia šią žinią, taip pat daugiausia buvo atmesti ir persekiojami. Tik tada, kai Kristaus karalystė bus įkurta galioje ir šlovėje, kaip tai vaizdžiai pavaizduota Transfigūracijos vizijoje, bus galutinai įvykdytas pranašautas Elijo darbas. Tada Dievo įsakymai bus atkurti žemėje, ir kai visa žmonija, išlaisvinta iš Adomo pasmerkimo, bus pažadinta iš mirties miego ir gaus galimybę būti atkurta iki žmogiškosios tobulumo ir gyventi amžinai atkurtoje žemėje. Jono 5:28,29; Romiečiams 5:18,19; 1 Korintiečiams 15:21,22

Dvi karalystės fazės

Iš kito požiūrio taško buvo tinkama, kad Mozė ir Elisas būtų parodyti kartu su Jėzumi tame nuostabiame karalystės regėjime. Mozė, kaip įstatymų leidėjas ir pranašas, ir Elisas, kaip Izraelio reformatorius, yra tinkami simboliai visų senovės ištikimų Dievo tarnų. Visi šie tikėjimo didvyriai buvo Dievo atstovai laikotarpiu prieš Kristaus pirmąjį atėjimą. Jie gynė dieviškojo teisumo principus nuodėmingame pasaulyje, kentėdami ir mirgdami dėl teisumo. Tačiau pasaulis daugiausia nebuvo sužavėtas jų buvimu ir tarnyste. Hebrajams 11:1-40

Tačiau karalystėje viskas bus kitaip. Ši senovės ištikimų Dievo tarnų karta bus prikelta iš mirusiųjų ir taps dieviškojo Kristaus žmogiškaisiais atstovais „ (žemės karalystėje) karalystės žemiškojoje fazėje. Tada jie bus apdovanoti matydami, kaip tai, už ką jie kovojo, triumfuoja žemėje. Per „to pranašo“, Jėzaus, didesnio už Mozę, autoritetą ir galią, jie matys, kaip Viešpaties pažinimas užpildys žemę „kaip vandenys dengia jūrą“. (Izaijas 11:9; Habakukas 2:14). Tada teisieji nebus persekiojami. Kita vertus, „Jis pašalins savo [Dievo] tautos panieką“ (Izaijas 25:8).

Dievas panaudojo Eliją ir jo reformų darbą kaip simbolį, kviečiantį atgailauti ir priimti naują žemės Karalių – Kristų. Taigi galime teisingai manyti, kad Elijas simbolizuoja Kristaus darbą, kartu su ištikimaisiais, nugalėjusiais „mažąją kaimenę“ per visą Evangelijos amžių, prieš jų mirtį. Per pastaruosius du tūkstančius metų nuolatinis atgailos ir reformos skelbimas pasauliui dar nepasuko „tėvų širdžių į vaikus, o vaikų širdžių į tėvus“. Tikrasis šio darbo įvykdymas laukia Kristaus karalystės įkūrimo galioje ir didžioje šlovėje. Kaip gražiai tai parodo Elijo pasirodymas su Jėzumi toje karalystės vizijoje.

Unikalūs pirminio Elijo patirtis buvo tai, kad jo tarnystės pabaigoje jis buvo paimtas iš žemės. Nors jis iš tikrųjų nenukeliavo į dangų, jo patirtis aiškiai rodo ir simbolizuoja tai, kad didesnė Elijo klasė, įrodžiusi savo ištikimybę liudydama Evangeliją

nepaisydama kainos, yra išaukštinta į dangaus šlovę prisikėlime, kad dalyvautų su Jėzumi jo šlovingos karalystės dvasiniame etape. Rom 8:16,17; 2 Timotiejui 2:11,12; Apreiškimas 20:6

Transfigūracijos vizijoje matome nuostabų Mesijo karalystės žemiškųjų ir dvasinių etapų vaizdą, kurioje pats Jėzus bus aukščiausiasis Vadovas ir Valdovas, „Karalių Karalius ir Viešpačių Viešpats“ (Apreiškimo 19:16). (Apreiškimo 19:16). Būtent per šią karalystę Elijo darbas – pasaulio susitaikinimas su Dievu – bus galutinai ir amžinai užbaigtas. Užbaigus šį darbą, po tūkstantmetės Kristaus karaliavimo, karalystė bus perduota Dangiškajam Tėvui, kad jis būtų „viskas visame kame“. Apreiškimo 20:6-15; 1 Korintiečiams 15:25-28